

ROZHODNUTÍ

Okresní soud v Bruntále jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, na základě žádosti

žadatele: **xxx**, narozený xxx, bytem xxx

o poskytnutí informace ze dne 17. května 2019

vydává

podle § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), toto

rozhodnutí:

Podle § 11 odst. 4 písm. a), písm. b) a odst. 6 InfZ se žádost o informace ze dne 17. května 2019 žadatele **xxx**, narozeného xxx, bytem xxx, týkající se žádosti o poskytnutí listů 1 až 10 spisu zdejšího soudu sp. zn. 66 T 46/2019, **odmítá.**

Odůvodnění:

1. Žádostí doručenou soudu dne 17. května 2019 se žadatel domáhal poskytnutí listů 1 až 10 spisu zdejšího soudu sp. zn. 66 T 46/2019. Řízení dosud nebylo skončeno, v současné době bylo nařízeno hlavní líčení ve věci.
2. O stanovisko k žádosti byl požádán soudce řešící uvedenou trestní věc, přičemž podle jeho vyjádření není možné požadované informace poskytnout, neboť tomu brání ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) a odst. 6 InfZ, kdy dle výslovného sdělení soudce dotčené listiny jsou listiny procesní povahy a žadatel není v postavení osoby oprávněné nahlížet do spisu ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu.
3. Dle § 11 odst. 4 písm. a), písm. b) InfZ povinné subjekty dále neposkytnou informace o
  - a) probíhajícím trestním řízením, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces,
  - b) rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků,

kdy pojem trestní řízení je nutno vykládat tak, že jde zpravidla o trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiným rozhodnutím ve věci samé (např. dle rozsudku 1 As 97/2009-119, Sb. NSS č. 1957 Nejvyšší správní soud).

Dle § 11 odst. 6 povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet

trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

4. Povinný subjekt posoudil žádost žadatele, načež dospěl k závěru, že žádost je třeba odmítnout, a to právě s ohledem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a písm. b) a odst. 6 InfZ. K tomu povinný subjekt poukazuje na to, že žadatel se domáhá poskytnutí informací o trestním řízení, které dosud nebylo pravomocně ukončeno. Podle názoru povinného subjektu by poskytnutím požadované informace došlo k porušení uvedených ustanovení. Informaci o konkrétním trestním řízení lze za daných okolností získat pouze za podmínek stanovených § 8a až § 8d zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. V této souvislosti má povinný subjekt za to, že dává-li zákon právo nahlédnout do trestního spisu pouze vymezenému okruhu osob, které prokázaly naléhavý právní zájem, nelze připustit, aby prostřednictvím práva na informace kdokoli získal informace o obsahu trestního spisu v totožném rozsahu.
5. Povinný subjekt konstatuje, že poskytnutí požadovaných listin by mohlo ohrozit nezávislost a nestrannost soudní moci, kdy hlavním důvodem, proč nemohou být žadateli požadované informace poskytnuty, je právě probíhající trestní řízení, kdy poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zejm. zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonitosti. Za tohoto předpokladu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. V této souvislosti pak povinný subjekt odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103 a ze dne 16. 3. 2010 č. j. 1 As 97/2009-119.
6. Povinný subjekt současně zdůrazňuje, že právo na informace je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu, přičemž na poskytnutí žadatelem požadovaných informací nelze spatřovat žádný širší význam pro společnost. Naopak povinný subjekt má za to, že je zde zájem na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, aby se o osobách zúčastněných na trestním řízení nezveřejnily údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby nebyla porušena zásada, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět jako by byl vinen.
7. Dle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
8. Omezení práva na informace, která vycházejí z principů uvedených v Listině základních práv a svobod a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, jsou vymezena v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Takovým ustanovením je mmj. rovněž § 11 odst. 4 písm. a), písm. b) a odst. 6 InfZ.
9. Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.
10. Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.

11. Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověstí jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
12. Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověstí nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
13. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy zvážit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:

1. osobní údaje [viz § 8a a § 8b InfZ a ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů)],
2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení § 84 až 90 občanského zákoníku),
3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 občanského zákoníku),
5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

14. Omezení práva na informace, která vycházejí z principů uvedených v Listině základních práv a svobod a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, jsou vymezena v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Takovým ustanovením je rovněž § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, kdy v tomto ustanovení je stanovena výjimka, kdy informace poskytovány nejsou („povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů“). Výjimka je sice formulovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbicová.

poměrně široce, je však zřejmé, že zákon umožňuje poskytovat obecné informace vzešlé z procesů agend justice. I když je možno tyto informace nazývat „zbytkovými“ vzhledem k rozsahu výjimky, tak jak je stanovena § 11 odst. 4 písm. b).

15. Pod pojem „rozhodovací činnost“ je třeba podle názoru povinného subjektu podřadit činnost směřující k rozhodnutí, tedy informace o procesních aktivitách soudu a účastníků, o dokazování, úmyslech soudce, kterým směrem povede dokazování, jak plánuje rozhodnout, jak plánuje vést soudní proces apod. Na druhou stranu, za rozhodovací činnost není možné považovat výsledek takové činnosti, to znamená rozsudek nebo jiné rozhodnutí, které již bylo vydáno a samo o sobě již žádnou „činnost“ nepředstavuje.
16. Hlavním důvodem pro neposkytnutí informací o „rozhodovací činnosti soudů“ je ochrana nezávislosti soudů. Z tohoto pohledu je § 11 odst. 4 písm. b) možno chápat jako logickou snahu preventivně bránit povinný subjekt - soud před nátlakem zvenčí, proti vlivům, které by mohly ovlivnit jeho rozhodování. Klíčovou je tak výkladová otázka, co je to „rozhodovací činnost soudů“. Samo ministerstvo spravedlnosti tento pojem vykládá jako pouze „skutečnou činnost, která směřuje k rozhodnutí. To znamená informace o procesních aktivitách soudu a účastníků, o dokazování, úmyslech soudce, kterým směrem povede dokazování, jak plánuje rozhodnout, jak plánuje vést soudní proces apod.“.
17. Tento výklad se shoduje se závěry, k nimž dospěl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 23. 2. 2007 sp. zn. 10 Ca 144/2005-37, podle něhož je vždy nutno jednoznačně zjistit nezbytnost a konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na informace a posoudit, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob. Ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ je pak podle názoru Městského soudu v Praze nutno aplikovat tak, že vylučuje poskytnutí pouze těch konkrétních informací, jejichž zveřejnění by ohrozilo nezávislý, nestranný a řádný průběh soudního sporu. Povinný subjekt je v případě výše uvedeného typu žádosti o informace vždy povinen jednoznačně zjistit a posoudit, zda je v daném případě omezení práva na informace nezbytné, protože by tím došlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob, jejichž ochrana je nezbytná, či nikoliv.
18. V této souvislosti považuje povinný subjekt za vhodné upozornit, že právo na informace jako základní politické právo zakotvuje právo každého být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostenskou mocí. Současně je třeba si uvědomit, že právo na informace není bezbřehé a že žadateli automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného povinného subjektu.
19. Žadatelovu žádost o informace povinný subjekt odmítl s ohledem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ (viz výše) a dále zejména s ohledem na výluku z práva na informace vymezenou v ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, kdy povinný subjekt je povinen rozhodovat podle stavu panujícího v době podání žádosti, přičemž trestní řízení vedené pod sp. zn. 66 T 46/2019 stále probíhá (povinný subjekt i přes tuto skutečnost konzultoval možnost poskytnutí požadovaných informací s řešícím soudcem).
20. Povinný subjekt i s přihlédnutím k vyjádření řešícího soudce posoudil kolizi, význam a intenzitu výše uvedených základních práv a svobod, přičemž dospěl k závěru, že není možné požadované informace poskytnout a z výše uvedených důvodů žádost dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále k Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Bruntál 30. května 2019

JUDr. Hana Beranová v. r.
předsedkyně okresního soudu